

■ Ἀγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ († 30 Ἀπριλίου 1867)

Τὸ ποτήρι τῶν θλίψεων*

Μέρος Γ΄.

Πρὸ παράπονο γιὰ τὸ ποτήρι πὺ ἔχει προοριστεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ ἀγανάκτηση, ἡ ἀνυπομονησία, ἡ μικροψυχία καὶ προπαντὸς ἡ ἀπελπισία εἶναι ἁμαρτίες ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, εἶναι τὰ κακόμορφα παιδιὰ τῆς ἐγκληματικῆς ἀπιστίας.

Εἶναι ἁμαρτία νὰ βαρυγγωμοῦμε ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν μας, ὅταν αὐτοὶ γίνονται ὄργανα τῶν δοκιμασιῶν μας. Πολὺ μεγαλύτερη ἁμαρτία εἶναι νὰ βαρυγγωμοῦμε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸ ποτήρι τῶν θλίψεων κατεβαίνει σ' ἐμᾶς κατευθείαν ἀπὸ τὸν Οὐρανό.

Ὅποιος πίνει τὸ ποτήρι μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεό καὶ μὲ εὐχῆς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς πὺ τοῦ τὸ προσφέρουν, αὐτὸς ἔφτασε στὴν ἀγία ἀνάπαυση, στὴν χάρη τῆς Εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπὸ τώρα κιάλας ἀπολαμβάνει τὸν πνευματικὸ Παράδεισο τοῦ Θεοῦ.

Τὰ πρόσκαιρα βάσανα αὐτὰ καθεαυτὰ εἶναι ἀσήμαντα. Ἐμεῖς τὰ θεωροῦμε σημαντικά, ἐπειδὴ εἴμαστε κολλημένοι στὴν γῆ καὶ στὰ φθαρτά, ἐπειδὴ εἴμαστε ψυχροὶ ἀπέναντι στὸν Χριστό καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ὅσες θλίψεις καὶ ἂν δοκιμάζουμε στὴν παρούσα ζωὴ, αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ ἀγαθὰ πὺ μᾶς περιμένουν στὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τὴν παρηγοριὰ πὺ ἀπὸ ἐδῶ κιάλας μᾶς χαρίζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

«Αὐτὰ πὺ τώρα ὑποφέρουμε», λέει ὁ Ἀπόστολος, «δὲν ἰσοσταθμίζουν τὴν δόξα πὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Θεὸς στὸ μέλλον» (Ρωμ. η' 18).

Οἱ ψυχῆς πὺ δοκιμάζουν διάφορες θλίψεις, εἴτε φανερές, ἀπὸ τίς ἐνέργειες μοχθηρῶν ἀνθρώπων, εἴτε ἀφανεῖς, ἀπὸ

τὴν ἐπανάσταση αἰσχυρῶν λογισμῶν μέσα στὸν νοῦ, ἢ ὑποφέρουν ἀπὸ σωματικές ἀσθένειες, ἂν ὑπομείνουν ὡς τὸ τέλος, θὰ ἀξιωθοῦν νὰ στεφανωθοῦν ὅπως οἱ Μάρτυρες καὶ νὰ ἀποκτήσουν ὄση καὶ ἐκεῖνοι παρηρησία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Υπομένεις τὴν πικρὴ καὶ ἀηδιαστικὴ γεύση τῶν φαρμάκων. **Υ**πομένεις τὸν τόσο ὀδυνηρὸ ἀκρωτηριασμὸ καὶ καυτηριασμὸ κάποιου μέλους σου. **Υ**πομένεις τὸ μακροχρόνιο βάσανο τῆς πείνας καὶ τὴν ἐπίσης μακροχρόνια ἀπομόνωση στὸ δωμάτιό σου, λόγω σοβαρῆς ἀρρώστιας. **Υ**πομένεις τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ κλονισμένη ὑγεία τοῦ σώματός σου, τὸ ὅποιο, καὶ καλὰ νὰ γίνεи, ὅπως δὴποτε θὰ ξαναρρωστήσει, ὅπως δὴποτε θὰ πεθάνει καὶ θὰ λιώσει. **Υ**πομένε, λοιπόν, καὶ τὴν πίκρα τοῦ ποτηριοῦ τοῦ Χριστοῦ, πού θὰ φέρει τὴν θεραπεία καὶ τὴν αἰώνια μακαριότητα στὴν ἀθάνατη ψυχὴ σου.

Τὸ ποτήρι σου φαίνεται ἀνυπόφορο, θανατηφόρο; **Τ**ότε, ἂν καὶ ὀνομάζεσαι Χριστιανός, δὲν ἀνήκεις στὸν Χριστό. **Γ**ιὰ τοὺς ἀληθινούς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ τὸ ποτήρι Του εἶναι ποτήρι χαρᾶς. **Γ**ι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ οἱ ἅγιοι Απόστολοι, μετὰ τὸν ξυλοδαρμὸ τους ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῶν πρεσβυτέρων τῶν Ἰουδαίων, «ἔφυγαν χαρούμενοι, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τοὺς ἀξίωσε νὰ κακοποιηθοῦν γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. ε' 41).

Πικρὲς εἰδήσεις ἄκουσε ὁ δίκαιος Ἰῶβ. **Ἡ** μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη ἐρχόταν καὶ ἔπεφτε βαριὰ πάνω στὴν ἀκλόνητη καρδιά του. **Ἀ**π' ὅλες πιὸ βαριὰ ἦταν ἡ τελευταία: ὅλοι του οἱ υἱοὶ κι ὅλες του οἱ κόρες ἔχασαν ἔξαφνα τὴν ζωὴ τους μὲ θάνατο βίαιο καὶ τραγικὸ (βλ. Ἰῶβ 1:13-19). **Ἀ**πὸ τὴν μεγάλη του θλίψη ὁ Δίκαιος Ἰῶβ ξέσκισε τὰ ροῦχα του καὶ ἔριξε στάχτη στὸ κεφάλι του. **Ὑ**στερα, ὁμως, δείχνοντας τὴν ζωντανή του πίστη, ἔπεσε καταγῆς, προσκύνησε τὸν Κύριο καὶ εἶπε: «**Ἐ**γὼ γυμνὸς βγήκα ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας μου, γυμνὸς καὶ θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο. **Ὁ** Κύριος τὰ ἔδωσε ὅλα, ὁ Κύριος καὶ τὰ πῆρε πίσω. **Ὅ**πως φάνηκε καλὸ στὸν Κύριο, ἔτσι καὶ ἔγινε. **Ἄ**ς εἶναι δοξασμένο τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες!» (Ἰῶβ α' 21).

Μὲ ἀπλότητα καρδιάς νὰ ἐμπιστεύεσαι Ἐκεῖνον πού καὶ τίς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ σου τίς ἔχει μετρημένες (βλ. Ματθ. ι' 30). **Ἀ**ὐτὸς γνωρίζει πόσο πρέπει νὰ πιεῖς ἀπὸ τὸ θεραπευτικὸ ποτήρι πού σου προσφέρει, γιὰ νὰ γίνεις καλά.

Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν ἀφήνει τοὺς πιστοὺς δούλους Του νὰ δοκιμαστοῦν πάνω ἀπὸ τὶς δυνάμεις τους. «**Ὁ** Θεός, πὺ κρατᾶει τὶς ὑποσχέσεις Του», γράφει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, «δὲν θὰ ἐπιτρέψει σὲ κανέναν πειρασμὸ νὰ ξεπεράσει τὶς δυνάμεις σας· ἀλλὰ, ὅταν ἔρθει ὁ πειρασμός, θὰ δώσει μαζί καὶ τὴν διέξοδο, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἀντέξετε» (Α΄ Κορ. ι΄ 13).

Οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν πόσο βάρος μπορεῖ νὰ σηκώσει ἓνα ζῶο. **Πολὺ** περισσότερο ἢ ἄπειρη Σοφία τοῦ Θεοῦ γνωρίζει πόσο βαριές δοκιμασίες μπορεῖ νὰ σηκώσει μιὰ ψυχὴ.

Ὁ κεραμοποιὸς γνωρίζει καὶ τὴν ἔνταση τῆς φωτιᾶς καὶ τὸν χρόνο πὺ πρέπει νὰ μείνουν σ' αὐτὴν τὰ πήλινα σκεύη, γιὰ νὰ ψηθοῦν σωστά· γιατί, ἂν παραψηθοῦν, σπάζουν, καὶ ἂν πάλι μισοψηθοῦν, εἶναι ἀκατάλληλα γιὰ χρῆση. **Πολὺ** περισσότερο ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον καιρὸ πρέπει νὰ βαστήξει ἡ φωτιὰ τῆς δοκιμασίας καὶ πόσο δυνατὴ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ φωτιὰ, ὥστε τὰ λογικά Του σκεύη, οἱ Χριστιανοί, νὰ γίνουν ἱκανοὶ γιὰ τὴν εἴσοδο στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

(Συνεχίζεται)

(*) Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων, ἀριθμ. 31, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς. • Επιμέλ. ἡμετ.